

enam saada ja läksid mukra meelega koju. Naad ei 'pöoleks aasta pärast fogunitste mitte tulnud, kui mitte see kartus, et ehk suurest varandusest sell' kombel wõiks ilma jäeda, neid ep oleks sundimud testamendi järäle tegema. Aga seda pahandust, kui aasta pärast keegi muu kõik saaks ja ahne pätssi leotus tühja lähaks, see oli ju veel suurem pahandus, kui ehitene. Õmetigi — saab näha, mis tuleb.

Kõige õnnelikum oli Olga, kes tushat rubla oli saanud oma himu ja soovi täitmiseks muusika õppimise pärast. Tema emal oli ühtepuhku waesusega sõdimist olnud; aga et naad küll rikka härra Sorelli sugulased olid, ei tahtnud naad ometi selle palvele minna, kui kihik käes oli, waid Neäripäewa rikkad klingitused tema käest olid see ainus abi, mis neid aitas mõnda hädalist tarividust eneselle murretsema. Kord oli Olga härra Sorellile ettelaulnud, kes tema kena, paimitawai healt imeks pani ja tütarlaps oli seal juures nagu fogematta õelnud, kui wäga õnnelik ta oleks, kui oma andi koolituse teel wõiks põhjani harjutada, et selle abiga emale elu ülespidamist teenida. Mitka sõbral oli see meeles jäenud ja ta oli Olga suureks rõemuks ja tänuliku meeles suurenduseks tema kõige armisamat soovi täitnud. Olga mitte ükski siis ei olnud Olga

rõemuks, kui talle see armas kuulsutus tuli, ei — igakord, kui ta jälle mõne kummekond rubla wõttis ühe laulu-kursuse tasumiiseks, oli ta süda täis rõemu ja kütust ja seesamma lugu oli kaa pärast kui ennegi.

Kas wõib siis imeks panna, kui ta järgmise pühabäewal ühe kena leimu-pärja eestis ja surnuaja peale läks, surnud härra Sorelli haua peal oma õsameiet lugema. Aga oli ta sinna sõudnud, ei tahtnud ta nimetud saksa matmisje paika leidagi. Ta läks hauakaevaja juure; see viis teda ühte kohta, kus wärskel hand oli, aga nii lohakil, nagu ta siis oli olnud, kui puusäärk siöse oli pandud ja mulda peale aetud — ei kalmukungast, ei riisti, ei kõige wähämaist tehendamisest mitte märkugi. Olga ei tahtnud uskudagi, et see selle rikka härra Sorelli hand olla.

Hauakaevaja aga töendas seda kindlaste ja neiu küsiniise peale, kas siis kedagit käsku ei olla antud sellepoolset, vastas mees: „Ei, mitte sugugi!“

Olga süda walutas sees. Wõi see mees, kes eluaega töest teisi on püüdnud rõemustada, see peab nüüd nii alwal kombel sün paikas maetud olema. Silmad wett täis töötas ta selle advokati juure, kelle käes härra Sorelli testamendi teimetus oli, ja küsits selle käest, kas midagit tema